

.ČÍSLO 8-9/2001 - III. ročník

Srpen-Září 2001.

RANDÁL

SPECIÁL

.Info listy Royal Riders motoklubu Kutná Hora.

OBSAH:

FEST LEJT 2001 - akce klubu

CHORVATSKO - dovolená klubu

Tradiční Hugův koutek

Věčný téma - CHOPPERY

Jiný kecy, akce ...

**„Na mašinách
k moři!!!“**

**8-9
2001**

E-mail: rriders@centrum.cz
www.webpark.cz/royalriders

**NEKOREKTUROVÁNO
NECENZUROVÁNO!!!**

URČENO VÝHRADNĚ PRO MOTORKÁŘE!

**Kontakt: ROYAL RIDERS motoklub Kutná Hora, Fučíkova 425, 28401 Kutná Hora, IČO 68998058
Telefon: Michal 0327/512130, 0606/733745; Radek 0605/787900; Aleš 0606/758695, 0605/171404**

Slovo z redakce RANDÁLU

Medvěd

Nazdar přátelé motorek a našeho klubu. Tak, jako minulej rok, i tento je letní vydání Vašeho "oblíbeného" Randálu speciální. Nejenom, že jsou zde obsáhlejší reportáže z našich akcí, ale navíc je, pro šťastné jedince, Randál vydán i barevně na rozdíl od standardní šedi. Tak si to pěkně užijte a neposerte se z toho. Kdyby se Vám to moc líbilo, tak dejte vědět

na některé z kontaktů na náš klub a můžem někdy "barvu" zopakovat. Bohužel všechno něco stojí, a tak by jste za Randál možná nějaký ty koruny dali, protože zadarmo "hrabe jen černobilý Randál". Jinak, co se nedozvíte v našem plátku najdete jistě na klubovejch internetovejch stránkách, nebo když mezi nás kdykoli zavítáte.

Takže ať nám, motorkářům, ještě vydrží nějaký ten pátek počasí, stroje a zdraví a můžem dál jezdit.

FESTLEJT 2001

Největší akce klubu 27. - 29. července na mlejně v Habrkovicích

Co to znamená tradice, tradiční akce klubu? Dnes, po FEST LEJTU 2001, už víme, co tenhle pojem vyznačuje. Pro někoho nemusí být třetí ročník klubovýh srazu nijak význačný, ale to neplatí o "setkání motorkářů a jejich příznivců", FEST LEJTU.

Název tyhle zbesilosti vznikl již dávno a má, v jistým smyslu, hlubší historii než motoklub Royal Riders samotnej. Nápad pořádat, mimo klasickéh oslav narozenin členů a podobně, akcí, oslavující svobodu, mašiny a chlast, vzniknul spolu s klubem. Nechtěli jsme ale dělat klasickéj motosraz, kterejch je celej rok plno a už se stávají stereotypní. Mělo se jednat spíš o rodinný setkání motorkářů a jejich příznivců. Souvislost jsme našli v "Bibli" motoklubů, v dokumentární knize Hell 's Angels od H. Thompsona, kde je popsána největší jízda a setkání motorkářů u jezera Best Lake v USA. Pak už nebylo k názvu a náplni naší akce daleko. Zkomolením, s trochou fantazie, se z nevinnýho jména vodní plochy v americe stal, o všem vypovídající, FEST LEJT (jako hodně pít).

Hned první ročník motosetkání, FEST LEJT, se navždy vryl do paměti všech, co se ho zúčastnily. Konal se 4. - 5. září 1999 na statku Kuchyňka u Kutný Hory. Je pravdou, že se odehrával v čistě klubovýh sestavě, ale to jen přispělo k založení pevněh kořenů tyhle akce a zákonitě i k jejímu pokračování. To následovalo 28. - 30. července 2000 a rozhodně přinejmenším vyrovnalo první ročník, ale zároveň se jednálo znovu o jedinečnou neopakovatelnou akci. Místo konání bylo stále na Kuchyňce.

S rokem 2001 přišlo nový tisíciletí a taky třetí ročník FEST LEJTU, na kterej jsme se všichni těšili. Myšlenka akce stále zůstávala, letos nás ovšem lákalo zorganizovat něco většího, něco nejenom pro nás, ale hlavně pro lidi, co přijdou. S tímto přecevzetím jsme taky vstoupili do tohodle významnýho roku.

Plac na mlejně obstal na jedničku

Termín "festáku" byl jistě už na jaře, narozdíl od předělejšeh ročníků. Tak jako FEST LEJT 2000 se jednálo o konec července, tj. 27. - 28. 7. 2001. Pevný plánování se ukázalo jako dobrý tah, takže tejdne před akcí nastoupilo komando členů klubu na nový plac, na starěj mlejn v Habrkovicích u Kutný Hory, aby ho překopalo k "obrazu svýmu". Za dva dny se zhotovilo sezení a stoly pro asi šedesát lidí, kadibouda a posekal se celej prostor. Úkoly dostali i další motorkáři, co se točej okolo Royal Riders, a tak Kůča připravoval prase a sehnal k zapůjčení vojenskej stan, Petr zajišťoval odvoz věcí na plac a Marek se staral o hudební produkci. Vše se to kupodivu skloubilo a v pátek 27. července se akce rozjela.

První den FEST LEJTU 2001 byl určenej čistě pro klub, přípravu placu a hlavně oslavu Alešovejch narozenin. Každěj sice věděl, že se má šetřit na sobotu, ale jak to tak bývá, zvrhlo se nevinný popíjení v brutální "lití". Všichni si to ovšem zasloužili, protože udělali kus práce a všechno bylo připravený na sobotní zátah.

Ráno 28. července bylo sice těžký, ale po hlasitým řvaní do mikrofonu: "Vstááááávat!!!", bylo jasný, že se už nikdo nevysspí. Po otevření očí do nich páli sluneční paprsky a oblo-

Výčep v akci

Byl i živěj projev

ha byla totálně azurová. Tím chceme říct, že se o nás motorkářské Bůh staral po celé víkend. Po celou dobu bylo totiž nádherný až nesnesitelný vedro, na rozdíl od dní předešlejších, kdy festově chcalo.

Takže počasí bylo, pivo teklo a co lidi? Díky větší propagaci akce o ní vědělo dost motorkářů. Ti "stálý", z Kutné Hory a okolí, už byli na FEST LEJTU od pátku. Další se začali sjíždět asi

po jedenáctý dopoledne. Každý vítal vstup za kilo s pivem a zrádlem zdarma a v jistých případech tomu zprvu ani nevěřil. Hudba hrála, pivo teklo proudem, prasátko se opekalo nad ohněm a lidi byli v pohodě. Komu bylo moc vedro mohl se vykoupat v říčce Doubravce.

Když se už zdálo, že se lidi začínají nudit, zahájili jsme soutěže, s hodinovým posunem oproti vypsánému programu akce. "Soutěž je totiž jistě prvek na srazu, které jistí zábavnější chlastání." My jsme těžili ze zkušeností ze srazů, a tak se nejdřív soutěžilo v "tlačení sudu na vlastní mašíně". Tady se ujal mikrofonu Hugo, ale i přes jeho usilovný "Pojďte soutěžit, kurvááá", se účastnilo jen pár motorkářů včetně členů klubu, který byli ve všech soutěžích jen jako mimosoutěžní vložky, no a krále srazů, Rudli, které by všechno vyhrál, a tak byl taky předeem vyřazený. Počet zájemců o výhru mírně stoupl při "jízdě okolo sudů na klubový krosce" a oslze při "hodu sudem". Ovšem zásadní zlom padnul, když se vyhlásila originální soutěž v "pití piva na ex metrovou hadicí".

Hod sudem

Hned první "sající" člověk vzbudil v lidech nadšení. A když viděli, že to jde, šli do toho taky. Časy byly různé a pohybovaly se okolo deseti sekund, až do chvíle kdy padl rekord 8,42. To už se soutěž zvrhla v sací závod a některý nezmaří,

Nejúspěšnější soutěž: pití piva na ex metrovou hadicí

Prase nám nakonec chčíplo

Rudla, Čudla..., měli až šest "opravnejch" půllitrů na SEX (sací ex). Tím pádem se bez problémů vypilo půl sudu piva metrovou hadicí. To už držel mikrofon Ježíš a jeho komentář po zbytek akce vstoupil do "análů" (např. věta po exu piva: "Lidi jsou prasata, jdu do nebe").

Během soutěží se však stala jedna nemilá věc. Důkladně připravovaný prase, se snad díky přílišnému vedru, spařilo, a tak nebylo co žrát. To trochu narušilo náš rozpočet. V tu chvíli zapracovala nálada celý akce. Lidi byli v pohodě, takže po zdělení, co se stalo ("Chčíplo nám prase!"), se uspořádala "veřejná sbírka" a během "chvilky" nahradili prase kuřata z Billy. To ovšem nebylo všechno. Plánovaných sedm sudů piva padlo, a tak jen díky Tomovejm třem soudkům nezůstal plac bez zlatavého moku.

Po vyhlášení soutěží, předání cen v podobě FEST LEJT půllitru a placatky, se rozjela nevázaná zábava spolu s rockotěkou. Lidi sice postupem času upadali do stanů a spacáků, ale hudba jela pořád naplno. Snad poslední slovo do mikrofonu od Aleše a Vládi padlo okolo pátý ráno. To byla už nedele a FEST LEJT pomalu za náma. Všechno se obešlo bez problémů a v pohodě, pomineme-li nesmyslnou kontrolu maníka z OSA (ochrany autorských práv), s kterým byla našetřít domluva a půlnocní návštěvy policie. Ta měla nahlášeno, že zde podáváme pivo s lihem a drogama zadarmo. Tomu jsme se jen všichni zasmáli a vykázali chlupatý ze soukromého pozemku.

Nedělní ráno bylo sice těžký, ale všichni byli spokojení, i když se někomu komolil název FEST LEJT s "fest blejt". Mašiny pomalu odjížděly z placu, stany se bourali a pozvolna se uklízelo. K tomu nám dával komentář "náš" Ježíšek. V poledne už vůbec nebylo znát, že se louka na mlejné v Habrkovicích stala na dva dny mekou motorkářů.

A co říct na závěr. Snad jen to, že platilo znovu to, co každé FEST LEJT, kdo zde nebyl, ten rozhodně prohloupil. Dokázali jsme, že umíme udělat dobrou akci nejen pro sebe, ale taky pro širokou motorkářskou komunitu a táhneme za jeden provaz. Setkání se zúčastnilo asi sedmdesát lidí, vypilo se osm sudů piva a zabilo milióny mozkových buňek. FEST LEJT znova dokázal svoje jméno a všichni se už těšíme, tam někde v klukovskym srdci, na další ročník, i když si to pár dní, než se naše těla a stroje zotavěj, nepřipustíme. **Takže na FEST LEJTU 2002 navíděnou.**

Na place nakonec bylo přes padesát mašin

CHORVATSKO

aneb „na mašinách až k moři“

Motorkářů a odvětví, který vyznávají, je mnoho. Jedni používají motocykl jako dopravní prostředek do práce, jiní k dosažení co nejlepších časových výsledků, někteří k zvyraznění své osoby na srazech a jedni si nedokážou bez svýho miláčka představit ani chvilku času, obzvlášť, když mají dovolenou. To jsme si uvědomili v našem klubu již dávno, a tak jsme vypustili z kalendáře většinu motosrazů a zaměřili se na to, co dělá z motorkaření tak nádhernou věc, na samotnou jízdu spojenou s krásou i nebezpečím.

Po vydařený dovolený na Slovensku v minulém roce, muselo následovat nějaký větší sousto pro naše mašiny a zdraví. A už po návratu “ze slovače” padlo jasný rozhodnutí, příští rok se podíváme “na mašinách k moři”.

Pro začátek jsme zvolili asi nejpřístupnější zemi a moře, a tak si každé do kalendáře dovolených a motoakcí napsal “3. - 17. srpna 2001 = Chorvatsko”.

Z hlášených patnácti strojů zbylo nakonec, tejdenn před odjezdem, sedm odvážlivců a zároveň šetřilků, protože rozpočet na čtrnáctidenní dovolenou byl něco k 15-ti tisícům korun na osobu. V tomto týdnu před dovolenou se připravovalo každé sám. Opravovali a upravovali se mašiny, nakupovalo se instantní žrádlo a shromažďovalo oblečení, kterého k moři člověk tolik nepotřeboval. S nakládáním všech věcí na stroje jsme si moc nedělali starosti, protože ubyto veškerý jidlo. To bylo uloženo do našeho “doprovodného” tranzitu, v kterým k moři cestovalo pár našich známých “civilistů”, Libor, Kačka a bohužel i člen klubu Hugo, kterému by prej jeho Savage nevydržela. Nesměli jsme samozřejmě zapomenout na cestovní pojištění, který vyšlo na 350 Kč/osoba u Český pojišťovny a koupení rakouský dálniční známky na dvakrát deset dní (celkem 320 Kč), protože u našich sousedů se platí i za motocykl.

Plán odjezdu “ze země” byl následující. V pátek okolo pěti hodin odpoledne odjede sedm statečnějších na motorkách k hranicím, tam přespí a spojí se s tranzitem ve vesnici Šatov v sobotu ráno.

Vše probíhalo zprvu podle plánu. Aleš (Yamaha 1100 Virago), Méďa (Honda 600 Shadow), Růža (Yamaha 1100 Virago), Ježš (Yamaha 650 Drag Star), Bob (Honda 700 Shadow), Rudla (Suzuki 1400 Intruder) a Dan s Peřkou (Suzuki 1200 Bandit) se v 17 hodin rozloučili s přáteli a rodinejma příslušníka, nasednuli na svoje oře a vydali

Zastávka ve Veteran muzeu Lesná

se na cestu z parkoviště Na Valech v Kutný Hoře, kde byl sraz. Cesta vedla přes Čáslav, Havlíčkův Brod, Jihlavu, Telč a Jemnici do vesničky Zálesí, v který byl příhodnej kemp. Tam se ubytovali a šli na dvě pivka. Když došlo na nečekaný třetí ozval se telefon a zpráva zněla jednoznačně: “Tranzitu se porouchal kardan a opravenej bude až v sobotní odpoledne”. To způsobilo, spolu s průtrží mračen a výpadkem elektriky v hospodě a okolí, neobyčejnou chuť na zlatavej mok. A tak se končilo s pitím až k ránu.

Času bylo – v sobotu najednou dost, takže po bolestivím probuzení se navštívilo moto veteran muzeum v nedaleké vesnici Lesná, kde dali potácejícím motorkářům i najíst v místní “moto” restauraci. Následoval polední spánek na trávníku u parkoviště a po šťastnym telefonátu o pojízdnym traňdáků přesun do pohraniční vesničky Šatov za Znojmem.

Setkání s doprovodnym vozem (je hnusný to tak říkat) bylo radostný, ale na polibky nebyl čas, protože při pohlednu na hodinky, asi půl čtvrtý, už “nasral čas”. Zajeli jsme tedy na hraniční přechod Hranice, kde proběhlo poslední tankování “českýho” benzínu, a úspěšně ho překročili do Rakouska. Tam jen Bob s Rudlou zakoupili dálniční známky, protože si je v Čechách nekoupili, a pálili jsme to na Vídeň. Po motání okolo Vídně, při krerým nepřijemně foukal vítr a sem tam spadla i nějaká ta dešťová kapka, následovala spanilá jízda na Gratz. Ona vlastně nebyla zas tak spanilá, jelikož Danovi neustále haproval motor u jeho Bandita a Alešovi, při snaze trochu se osvětlit a zapnout zadní nehomologovaný světlo, praskla pojistka. Z Gratzu vedla naše cesta dál na jih, na Slovinský město Maribor. Překročení hranic proběhlo v pohodě, a tak jsme za tmy dojeli, po zaplacení dálnice (160 Tolarů), na benzinu OMW před Mariborem, kde naše unavený těla ulehla vedle motorek a na trávu ke spánku. Tady jsme trochu porušili předpisy, protože je to ve Slovinsku zakázaný.

Vstávali jsme časně ráno, při hučení projíždějících kamionů. A jelikož jsme se řídili heslem: “Čím dřív vyjedem, tím dřív tam budem”, nasedli jsme, po opravě Bobova světa, na stroje a vyrazily směr Lubljana. Tady se znovu platila dálnice (550 Tolarů). Po jednom popojíždění přes “mítniči” jsme se museli zastavit a nechat vychladnout stroje, protože se teplota začala pohybovat hodně nad třiceti stupni ve stínu. Po krátký svačince pokračovala cesta na Prostojnu a dolů na Chorvatský hranice. Tam nám jejich překročení trochu znepříjemnili celníci, protože odstavili Aleše a Růžu

Před odjezdem z Valův v Kutný Hoře

a prohlédali je kuli drogám. Asi vypadali podezřele, jako ostatně všichni.

Konečně jsme byli v cílové zemi a po pár kiláčcích, na město Rieka, se před námi rozprostřelo moře. To už všichni věděli, že jsme to dokázali, byli jsme "na mašinách u moře". Z Rieky nás nejdřív vyvedla cesta mírně do vnitrozemí, kde jsme to museli obrátit, protože silnice byla uzavřená kuli požáru, kterejch je po celým Chorvatsku mnoho každou chvíli. Prostě jsme si zajeli asi 40 kilometrů. Po návratu k pobřeží si členové výpravy začali vychutnávat jednu z nejkrásnějších jízd na motorce. Po pravý ruce bylo azurové moře a po levý sklanatá krajina s tropickou zelení. Průměrná rychlost neležela přes sedmdesát, a tak každéj naplno vnímal nádhernou přírodu. Cesta dostala novéj ráz. Už se nikam moc nespěchalo, ale čas ubíhal a kilometry ne. Rozhodlo se tedy, že přespíme "někde" v zátocě u moře, než dojedem na plánovaný místo k ubytování. Netrvalo dlouho a taková zátoka se naskytlá. Rudla vzal okamžitě mašinu a páčil, s Dušanem za sebou, prozkoumat plac. Ovšem doba jeho odjezdu "na výzvědy" se prodlužovala. Za půl hodky však přijelo auto plný Čechů a z kufru vyskočil Rudla. "Kde máš mašinu?" Napadlo okamžitě každého a zároveň i zamrazilo. Naše obavy byly opodstatněny. Při sjíždění k zátocě kamenitou cestou se Rudlovi povedlo prorazit motorovej blok jeho Introše o ostřej šutr. "A je to v prdeli!" řval každéj, když jsme jinou cestou dorazili do zátoky a viděli asi desetcentimetrovou promáčklotinu (spíš prasklinu) zesepoda do karterů třináctistovkového motoru, pod kterým byl vyteklej všechen olej.

Oprava díry v motoru „na koleně“.

V tu chvíli nastala mezi všema těžká ponorka. Každéj něčo plácal a snažil se najít řešení. Nakonec sednul Libor, Aleš a nešťastnej Rudla do tranzta a jeli do nejbližší vesnice najít někoho, kdo by měl zázrakem "tekutej kov", kterej byl jedinýj řešení jak opravit takovou trhlínu "na koleně".

Zázrak se stal. Našel se jeden maník, co zapůjčil, za občanku, tento přípravek. Takže jsme v zátocě obrátili Intra na písek, očistili místo benzínem, a Libor zkušeně napatlal dvousložkověj "zázrak" na kartery motoru. Zasnchnuty to mělo bejt až ráno, a tak jsme smůlu utopili v kanadský whisce, při pohledu na moře.

Ráno nás probudil ohromnej vítr. Lítalo vše, dokonce i Médův pitlík na spacák, kterej nakonec opravdu uletěl.

Zátoka ve kterýj jsme poprvé spali u moře.

Klasickej západ slunce u moře v Biogradu

Při pohledu na opravu Rudlovi motorky to vypadalo dobře, tak se jen, pro sicrh, podmáznul motor lukopremem a nalil novéj olej za 53 Kun/litr (1 Kuna = cca 5 Kč). Ted jsme jen doufali, že se neporušili vnitřnosti stroje. Ale po nastartování a projetí každého obavy opustily. Neuvěřitelná oprava, která by normálně stála pár desítek tisíc (rozhození motoru, rozpuštění, navaření částí karteru, nebo karter novéj...) stála Rudlu "jen" novéj olej, ferneta, 50 Kun za půjčení "tekutého kovu" a hodně nervů.

Cesta mohla tedy pokračovat dál na Zadar. I když jízda byla v ohromnym vychru kaskadérským kouskem. Ovšem po pár kilometrech si každéj zvyknul a pak i vítr utichl.

V jedně se zatáček jsme čekali na Rudlu, kterému sice motor šlapal, ale upadávalo všechno ostatní z mašiny, (hlavně vejfuk), a objevili pod srázem ve vodě čerstvej spadlej zájezdni autobus. Pociť to nebyl dobrej. Nehoda musela bejt jen pár hodin stará, protože z kabiny ještě vycházely bublinky a nad scénou z hororu se držela olejová skvrna. Když se přivalil Rudla, neotálel, a k autobusu se potopil. Zbytek to vidět nemusel, a tak jel napřed.

Po projetí Starigradem, kde se tankovalo, a Zadarem, následovalo hledání stálého místa, kde strávíme příštích deset dní. Po marnym objížďení apartmánů, v pár přímořskejch střediscích, jsme narazili na město Biograd, kde se, jako zázrakem, našly volný bungalovy autokempu MiA se samejma čechama. Tedy, na první noc jeden a na dalších devět dva a karavan. Cena taky vyhovovala, 22 marek na den, a tak jsme to vzali. Ovšem až na Rudlu, kterej se svou bohémskou náturou nechtěl platit, a tak si udělal "domov" na místní pláži zadarmo.

Byli jsme teda konečně na místě a ještě ten den hupsli do slany čistý vody. Spalo se nám pak nádherně.

Během dalších devíti dní se konala překrásně dlouhá dovolená s našema "miláčkama" zaparkovanejma u bungalovů, a proto vyprávění trochu zestručníme.

V úterý následovalo první větší koupání a opalování. Bob zjistil, že mu uchází předni pneumatika. Ochutnali jsme místní pivko za 10 Kun, i když se vezlo asi 500 čekejch piv

Další oprava, pichlý předni kolo Bobovi Shadow

v tranzitu. Ochutnávka se však zvrhla a Dušan z Rudlou skončili na místní diskotéce.

Ve středu proběhla oprava Bobovy pneumatiky. Růža, Dušan a Rudla jeli na nudipláž. Při návratu však Růžovi prasklo spojkový lanko na jeho Viragu a musel být odtáhnut Introšem na laně. Po opravě, která byla provizorně pomocí svorky z elektrikářský "čokolády", jsme se večer jeli skupinově projet na mašinách městem Biograd. Porušili pár zákazů a upozornili na sebe, přičemž předpis o nošení helmy jsme porušovali pořád, ale zdejší policie to našťěstí toleruje. Pak jsme si svoje stroje ještě vyfotili na pláži, při západu slunce a vše zapili třemi litry vína a jedním "Honzou Chodcem".

Příští den, ve čtvrtek, jsme okolo devátý ráno nasadili na motorky a vypravili se do národního parku Krka, zdálenýho asi 50 km. Při nádherný jízdě krajinou prasklo znovu Růžovi lanko a Bob, na potvoru zase píchnul, ale "našťěstí" už na parkovišti u parku. Takže jsme nechali stroje strojema a zaplatili 45 Kun za vstup do přírodní rezervace. Tam nás odvezl místní autobus krutejma serpentyňama. Procházka parkem stála rozhodně za to. Hlavně pohled a koupání

Koupání v Národní parku Krka

pod vodopády bylo nádherný. Po návratu k motorkám jsme jen Bobovy nahustili gumu sprejem, kterej byl stejný na havno, protože za dalších pár kilometrů byla duše prázdná. Tak jsme vyzkoušeli servisní opravnu, tzv. vulkanizér, v městě Šibenik. Kde Boba stálo zalepení duše 50 Kun.

Když jsme se vrátili do kempu, následovalo ještě povinný koupání v moři a večerní pijatyka, při který málem došlo naše český pivo. Našťěstí přijel další člen skupiny, a tak bylo znovu o plato navíc. (Jinak Chorvatský piva jsou asi tyto:

Reka Krka vlejavající se do moře

Karlovačko, Ožujsko, Laško, Stella ..., přičemž Karlovačko je takový nejpitelnější a stojí okolo 10 Kun.) Večer byl tentokrát o něco slavnostnější, protože ve čtvrtek se v našem klubu koná pravidelný "seminář". Takže nám dělal společnost Jim Beam, Rum, Fernet a Hugo zahrál na kytaru.

Během pátku jsme se jen léčili po "semináři" klidným ležením u moře.

V sobotu nastal asi neošklivější den. Přihnal se ohromnej vítr a teplota klesla ze standardních 40°C na 20°C, což bylo hodně znát, a tak jsme zalezli do postelí a spali.

Po "mrazivý" sobotě bylo v neděli dost studený moře, proto jsme zvolili projížďku na strojích k neďalekýmu Vranskýmu jeze-

Vranské jezero

ru, kde se dalo koupat pro změnu ve sladký vodě. Večer jsme zavítali do pizzerie ve městě a pořádně si nabouchali žaludky, zničený vařením z koncerv. Cena pizzy se pohybovala mezi 25 až 32 Kunama a byla vynikající. Přece jenom Chorvatsko je k Itálii už blíž.

Na pondělí připadnul další výlet. Ráno jsme najeli na motorkách do trajektu Jadrolinija z Biogradu do Tkonu a nechali se převést na neďalekej ostrov (7 Kun za osobu a 14 za mašinu). Tam se podnikla spanilá jízda průměrnou rychlostí 40 km/h. Našli jsme dokonce snovou zátoku, kde se pár z nás neúnavě potápělo pro mořský potvoru.

Skupinový foto na trajektu

Během naší ostrovní výpravy zajel Bob s Liborem do města Zadar, kde úspěšně sehnali novou pneumatiky za tu Bobovu propíchanou. Musíme upozornit, že na Chorvatským pobřeží je docela problém sehnat něco na motorku, vedou zde spíš skútry, jak vodní tak "suchý", a motorový čluny. Takže pneumatika musela být objednána v 11 hodin ráno a ve tři odpoledne byla dovezená. Jinak vhodný moto duše nevedou. Boba nakonec vyšla nová guma i s montáží na 500 Kun.

Ve středu byl předposlední den u moře, takže jsme ho u něj celej proleželi. Večer byl rozlučkovej a taky trochu zavládla mezi jistějma členama krutá ponorka.

Motopárty na pláži pod tobogánem

Poslední den byl shodnej s předchozím. Každěj měl ještě šanci nacytat nějakej ten bronz a osolit se ve vodě. To už bylo všem smutno a přáli si, aby tahle idyla nikdy neskončila.

Bohužel během brzkýho čtvrtěčniho rána zazvonil budík a nezbejvalo než nabáglovat stroje, rozloučit se z místním sympatickým majitelem bungalovů a nastoupit cestu domů. Naštěstí naše podměty pro zážitky odjezdem ještě nekončily, protože jsme jeli tentokrát vnitrozemím Chorvatska na slavný Plitvický jezera. Tam vedla cesta nádherny kaňonem a skalnatou krajinou.

Při příjezdu na Plitvice nás ohromyl až nepřijemnej turistickéj ruch. Vstup na jezera byl 80 Kun, ale polovina z nás ho šikovně obešla lesem, takže ušetřila. Následovala p ř e k r á s n á několikahodinová procházka okolo různějch jezer a vodopádů, který známe z filmu Vínětů. Popisovat zážitky z neporušený flóry je tady asi zbytečný, "to se musí prostě vidět".

Plitvický jezera

Z Plitvic jsme to pálili do města Karlovac, který je ještě značně narušený nedávnou válkou. Z Karlovace do Zagrebu vedla pak dálnice za 15 Kun a dál na Slovinský hranice za 10 Kun. Do Slovinska jsme dorazili zase za šera, takže se našim útočištěm stalo stejný místo jako při jízdě z Čech, parkoviště u benzíny OMW za Mariborem. Tam se ulehlo ke spánku vedle strojů.

V pátek se trochu změnil náš plán se zpáteční cestou, a tak oproti původní myšlence dojet na jih Český republiky a tam ještě přespat, většina rozhodla pro prudkou jízdu 600 kilů až domů. Takže se jelo již známou cestou přes Rakouskej Graz, na Vídeň, Znojmo, Jihlavu a Kutnou Horu.

Myšlenku většiny však nepodpořil Růža s Medvědem, který se, při pro ostatní hodinovym čekání na Slovinsko-Rakouskejch hranicích, odpojili, všechny předjeli a zvolili klidnou jízdu směrem Alpy. Cesta ve dvou stála opravdu za to. U Grazu se místo na Vídeň napíchnuhli na směr Linz. Tam je čekal nepřijemnej zážitek z průjezdu neplaceným jedenáctikilometrovým tunelem, kterej se opravoval, a tak byli oba směry hnaný jednou "dírou". To byl pro oba jeden z nehorších zážitků na mašině, kterej hned kompenzoval výjezd do prosluněnejch hor.

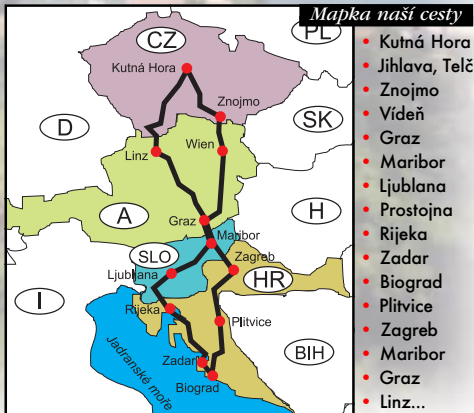

Cestou přes Alpy

Protože neměli na placený tunely na dálnici a chtěli něco vidět, vzali to po nádherny silnici na Bruck an der Mur, Leoben a Steyr. Tím pádem jen "lízli" Alpy a vystoupali do necelejch 1,3 tisíc metrů nad mořem, ale byla to nádhera, o kterou ostatní, svojí stodvacetikilometrovou rychlostí po dálnici, přišli. Vyjeli pak u Linzu a přes hraniční přechod Studánky domů, do Čech na Šumavu. Tam se jen vyfotili u Lipenský přehrady, dali dvě piva a svičkovou v Bližný a okolo sedmý hodiny se rozhodli dojet "ten kousek" (necelejch 200 km) domů.

Nakonec všichni z výpravy, ať zvolili jakoukoliv cestu, dorazily v pohodě do rodnejjch kočínch po cca 650 kiláčích v prdeli (celkově jsme ujeli něco okolo 2700 km). Dokonce i Bob, kterej v Čechách znovu píchnuh. Každýmu se jistě změnili měřítka ve vzdálenostech, co může na svým miláčkovy ujet, ale i o lidech a o tom, co znamená heslo "žij abys jezdil, jezdi abys žil". Dovolená se tedy vydařila, o čemž vypovídají i naše fotky a mnoho zážitků, který budem jistě dlouho každému vyprávět, když mu řekneme: "Byli jsme na mašinách u moře!"

Mapka naší cesty

Hugův koutek

aneb

další pohled na věc

Hugo

Milé děti! Povím Vám pohádku "O smradlavém prasátku" aneb dobročinná akce klubu Royal Riders "FestLejt 2001". Je pravda, že FestLejt měl mouchy, ostatně to prase nakonec taky, možná i červy. No prostě se Kůča zase jednou vycajchnoval. Prej že takový prase jsem ještě nejeďl, že prej se budu olizovat až za ušima, ale že si mám vzít gumový rukavice politý dezinfekcí, nacpat vatou do nosu a nechat si píchnout injekci proti smrti mi už jaksí zapomněl říct. Ale budíž. Počasí bylo tak "zkrvvený", že jsme nakonec smrděli všichni. Ostatně stát se to může každému. Co se týče chlastu, musím říct, že se na akci sjeli sami sosaři. No je to normální za jeden den a kousek vychlastat skoro devět sudů? Je !!! I za cenu toho, že financování celé akce skončilo hluboko v mínusových polozkách. No, poučení pro příště. Na druhou stranu, byl to nejvydařenější FestLejt ze všech, co se doposud konaly. Ovšem každý měl svoje kouzlo. Takže za rok nachlastanou, ale už za Vaše!!!

Tak a hurá na Chorvatsko:

Kdybch měl zkritizovat každého, kdo mě nasral a věnovat mu jednu celou stránku, byl by

z toho pěknéj dvanáctistránkovéj notes. Bohužel nedisponuji takovým fyzickým fondem, abych se mohl poprat s každým a tak plomlívám jenom lidi, kterýj mě snad nezabijí.

Rudla: Totální flegmatik, kterého nerozhází díra v motoru, upadlý výfuk či koncové světlo a dokonce ani soustavné ochcávání jeho osoby v roští na pláži. Jó, každěj jsme nějakěj!!! Rudlo, to byl "masakr", co?

Medvěď: Unikátní případ. V hospodě urazí 13 kousků ani nemrkne, ale na dovolenou si nevezme ani chmelovou bobulku. Proč taky, když mají kamarádi, že jo? A věděli jste, že chorvatský prach a cikádří trus ničej lak? Já ne. A víte, že Medvěď by byl schopnej postavit tomu podomácku šitýmu pylíku na spacák, co mu uletěl, hrobecěk?

Je to sice korba, ale ve skrytu duše velice citově založený člověk. Vždyť měl ten zádek tak rád!!!

Mohl bych pokračovat v kritice, ale i já jsem nasral spoustu lidí a oni by mi to mohli při nejbližší příležitosti vrátit. A ty se tomu nesměj, protože mě sereš taky!!!!

CHORVATSKO BYLO FAJN - PŘÍŠTÍ ROK BEZE MĚ !!! (No možná si to ještě rozmyslím)

Věčný téma: CHOPPERY (trochu blábol)

Jako už několikrát, uvádíme v Randálu naše oblíbený motocykl stylu chopper. Tady nastává otázka jestli můžem vůbec motocykl nazývat chopperem ("očesávkou") a naopak. Je jistě známo, že většina členů klubu RR je v základu ujetých do těchto očesaných, hluchnějších, dlouhějších, vysokějších, neovladatelnějších mrch. A jelikož jsme se v poslední době dali hodně na cestování, někdo tomu říká mototuristika, musíme vyvrátit všechny ty fámy o tom, že na chopperech-překopávkách, i když ty naše nejsou zatím zas tak radikální, se nedá jezdit dál, než od hospody k hospodě. Tady budeme citovat slova jednoho znalého chopperisty: "Chopper dost vystihuje svého majitele, ten je taky jediný, kdo ho umí ovládat."

Tady nejde o pohodlnost a ovladatelnost stroje.

Když se na něm projedete, tak všichni jenom vatevřou dřížky a řekou "ty vole", no a o to tady jde."

V podstatě jde opravdu o jedinečnost a originalitu, ale taky o to, jak ta výjimečnost dělá člověka svobodným. A zde zjišťujeme, že choppery jsou hlavně o lidech, kterýj na nich jezděj. Nikdo by proto neměl pochybovat o tom, že někdo s klasickou silniční motorkou, ať tam má turbo, rajčák a maximálku na hranici rychlosti zvuku, na sebe sotva stáhne takovou pozornost

jako když vedle něj přijede maník na stroji, kterej pomalu nespěluje ani fyzický zákony. Jeho majitel totiž chvilku snil. Pojdte teda snít s náma a už to kurva nečtěte.

MÍSTO PRO VAŠI REKLAMU!

Randál najdete i na internetu:
www.webpark.cz/royalriders/infolist.htm

ŽIJ ABYS JEZDIL, JEZDI ABYS ŽIL!

RANDÁL NENÍ KOREKTUROVAN!
Píše ho prase?!

Předběžnej kalendář akcí klubu na podzim 2001

Datum	Název akce	Vo co de...
stále listopad	Klubové setkání III. výročí klubu	klubové setkání, akce, jízdy, chlastačky... Oslava III. výročí založení klubu

Kontakt: ROYAL RIDERS motoclub Kutná Hora, Fučíkova 425, 28401 Kutná Hora, IČO 68998058
Telefon: Michal 0327/512130, 0606/733745; Radek 0605/787900; Aleš 0606/758695, 0605/171404